

Europas grænser og forskelle Grænsernes og forskellenes Europa¹

(Kommentaren til uge 21 2011)

I juni 1963 holdt John F. Kennedy sin berømte Berlinertale, hvor han højtideligt kaldte sig selv "ein Berliner". Talen blev holdt et par år efter at muren var blevet opført, i byen der lå som en ø midt i det kommunistiske Tyskland, DDR.

Den blev symbolet på grænsedragningen mellem øst og vest, lige som dens fald markerede genforeningen, ikke bare af Tyskland, men også den umiddelbart forestående dannelse, forening, af Europas nationer i Unionen, Europas Union.

Kennedy sagde bl.a.: "All free men, wherever they may live, are citizens of Berlin, and, therefore, as a free man, I take pride in the words, Ich bin ein Berliner."

Kennedy fik ikke selv lov til at leve ret meget længere, men muren fortsatte med at være en vital del af selvforståelsen på begge sider af jerntæppet, forskellen mellem øst og vest.

Kennedy blev myrdet under mystiske omstændigheder (af en kugle, der ifølge alle officielle efterretninger kom samtidigt fra en og samme mand fra adskillige retninger, og hvis sære ballistiske adfærd CIA, staten i staten, aldrig har villet forholde sig forpligtende til i en form for redegørelse, der kunne fratage konspirationsteoretikerne grundlaget for at tro, at de helt uretmæssigt men officielt blev beskrevet som dem, der så syner for sig!), og den erklærede morder blev også myrdet, hvilket gjorde det lettere at lade være med at opklare sammenhænge.

Verden befandt sig ved begyndelsen af 1960'erne midt i den kolde krig, hvor det store politiske spørgsmål handlede om den globale magtfordeling mellem de to store supermagter, USSR og USA; et spørgsmål der dominerede enhver ideologisk og faktisk politisk problematik, uanset hvor man befandt sig socialt og politisk.

¹ Lagt på nettet første gang d. 28/5 2011

Østtyskland havde rejst muren i Berlin i 1961 for at holde den mere kvalificerede arbejdskraft inden for blokkens grænser, således at den ikke skulle flytte til vesten, hvor betalingen var højere for efterspurgt arbejdskraft.

Arbejdskraftens mængde og kvalitet var dengang kilden til og selve den begrænsende faktor for den økonomiske vækst, som alle både den gang og nu måler sig på. Arbejdsløsheden var begrænset, og selve begrænsningen i den økonomiske vækst var stort set synonym med arbejdskraftens mængde og kvalitet. Dette forhold var ændret for al tid ganske få år efter med oliekrisen, uden at det nogen sinde er sivet ind i den kommercielle og ideologisk determinerede sociale selvbeskrivelse; Man fortsætter med at orientere sig, "som om" man kan producere og forbruge sig ud af den selvdestruktion og mangelsituation, der skyldes hele det moderne samfunds fortsatte form for ensidig fokusering på pengeøkonomisk og materielt stigende forbrug.

Grænsen mellem frihed og nødvendighed er en semantisk grænse, dvs. en kognitiv disposition, der bestemmer, hvad man ser for sig, når man orienterer sig ud fra den. Performativt og kognitivt stillede den dødsdømte amerikanske præsident sig på frihedens side, da han med stolthed indskrev sig som verdensborger blandt "de søde sager": "Alle søde mennesker, uanset hvor de er, er fulde af sukker, og, derfor, som en sød mand, er jeg stolt af at kunne sige, at jeg er en berliner." (En berliner er en friturestegt klat dej med lidt syltetøj inden i, rullet i sukker. Berlinerne spiser dem i rå mængder hver morgen på vej til arbejde). Det var således en berliner, der fik sin hjernemasse smurt ud over sin berlinerkone på bagsædet af en berlinerbil midt i oliestaten Texas ca. 5 måneder senere.

Mulighederne for at bruge begrebet "ein Berliner", både som betegnelsen for en kage og en fri verdensborger, knytter sig til den semantiske distinktion, der ligger til grund for udtrykkets betydning. Internettet flyder over med dårlige vittigheder, der knytter sig til Ted Sorensens manuskript, som det blev fremført af den amerikanske præsident i 1963.

I politisk ideologisk forstand er det distinktionen mellem vest og øst, fri og ufri, liberalisme og kommunisme, denne side af muren kontra

den anden osv., der bestemmer og har været med til at bestemme udtrykkets semantiske værdi. Nationalgrænser og borgerrettigheder er genstand for opmærksomhed, lige som genstandsmæssigheden lever ved de semantiske forskelle, som vi orienterer os ud fra.

Fru Pia Kjærsgård har sammen med eget folkeparti fået æren for den ensidigt danske genindførelse af den danske nationalgrænse. Ingen andre vil officielt tilskrives æren, selv om et flertal har været med til at beslutte det. VKOR-regeringen har i et lovmæssigt og aftalemæssigt kludetæppe af helt ukendt rækkevidde besluttet at give det danske folk sit land tilbage! VKR beskriver handlingen som en nødvendig konsekvens af at kunne benytte sig af O's stemmer på de områder, som de foretrækker at fremhæve deres egenværdier på baggrund af.

Den politiske situation er i øjeblikket historisk absurd på nationalt dansk plan. Vi har en regering, der beslutter og beslutter, igen og igen, om alt hvad den vil gøre, når den ikke længere har regeringsmagten. Det absurde i situationen er så skinger, men medierne kan slet ikke se det. De refererer blot til "de hårde forhandlinger", imens de omhyggeligt husker at glemme at fortælle, at der handles og forhandles på lånte mandater, om en fremtid, som slet ikke er regeringens, men som man forsøger at give regeringen ved simpelt hen at beskrive den som regeringens! Man beskriver beslutningerne "som om" de var beslutninger. Man beskriver 2020 planen, som om dens indhold var andet end valgpropaganda. Man husker helt at glemme at fortælle om sin egen funktion i spillet, i fromt håb om at alt, hvad der ikke siges eksplicit, forbliver lige så ukendt land som "en by i Rusland" var før murens fald.

Italesættelsen (et begreb som ingen, absolut ingen i den kommercielle medieverden af professionelle italesættere vil kendes ved), den semantiske performance, dette "som om", er påfaldende manipulerende i forhold til netop denne absurde situation, hvor regeringen ikke er i stand til beslutte noget som helst, fordi dens mandat stort set er udløbet! Medierne og det politiske system kan over hovedet ikke få øje på deres egen absurde adfærd. Her taler man med en og samme stemme, på trods af viden, absurditeternes historiske dimensioner og ude af stand til at se sig selv, som en stor homogen hjernemasse. Det hele virker nogen lunde lige så intellektuelt forpligtende som den selvudråbte berliners hjernemasses tanker gjorde, fra det øjeblik hvor hans

kone desperat forsøgte at skrabe den sammen igen, efter at en af CIA's dum dum kugler havde spredt den ud over bagsmækken på limousinen i den frie verden.

Det danske folk føler sig truet af udviklingen, og integrationen, ikke bare i den europæiske union, men i verdensøkonomien. Den genindførte synlige grænse mellem danskerne og alle de fremmede vil få stor betydning for den særligt socialt danske beskrivelse, ikke bare her til lands, men også på den anden side af grænsen, hvor man føler sig indskrænket i sin frihed af noget så kunstigt og fortidigt som den virkelige fysiske nationalgrænse inden for unionen.

Det kan diskuteres, om den kolde krig er slut. Men det kan ikke diskuteres, hvem der vandt den. Det er således vinderne der fortsætter den kolde krig. Som vindere har de travlt med at skrive historien. Bent Jensens koldkrigscenter er så forhoppet på opgaven, at det har overskredet budgetterne. Bent Jensen er også blevet dømt for injurier mod Jørgen Dragsdahl, hvor han i virkeligheden burde være dømt for den iver, hvormed han har misbrugt sin privilegerede tilgang til efterretningstjenesternes mere eller mindre lovliggjorte, men hamrende illegitime registre over mere end 300 000 danske borgeres lovlige og legitime men venstreorienterede politiske aktiviteter i tiden efter 1968.

Putin er fortsat Ruslands egentlige leder. Det har han været i ca. ti år. Som gammel KGB-chef og del af det gamle sovjetrussiske efterretningsvæsens bureaukrati generobrede han magten, og har siden målrettet sat sig på landets naturrigdomme, energikilderne, og hele den politiske magt.

Den Europæiske Union er afhængig af Ruslands energireserver. Rusland er en naturressourceøkonomi, er korrump og dybt udemokratisk. Den gamle sovjetiske bureaukratiske elite har overtaget den vestlige verdens ideologiske paroler, der handler om, at hvad der er befordrende for den enkeltes økonomiske interesser og allerede etablerede privilegier, det er godt for alle andre, friheden, og udviklingen i sig selv mod den bedste af alle verdener. Det er selvfølgelig løgn. Men da det ikke anfægter den vestlige verdens selvbeskrivelse, at den gamle KGB-chef med hof er så lærenem, så har man ikke noget imod at se på, hvordan Rusland misbruger sine egne muligheder.

Da muren væltede, var det i virkeligheden kun tyskerne selv, der jublede af hele sit hjerte.

Opbygningen af det europæiske fællesmarked havde ind til da i overensstemmelse med Jacques Delors drejebog, hvidbogen, først og fremmest centreret sig om "det negative", dvs. om fjernelsen af forhindringerne for arbejdskraftens fri bevægelse, varernes og ydelsernes bevægelse, de fysiske grænser. For, som man resonerede, med fjernelsen af disse begrænsninger, så ville nationerne blive nødt til at harmonisere skatte og momssatser, lovgivning og regulering af arbejdstager- og miljøregler, standardisere kravene til produkterne og deres rådighed for forbrugerne. Spørgsmål om fælles militær, civilt borgerskab, politisk repræsentation udadtil, mønt, osv. var ikke virkeligt presserende før tyskerne pludseligt stod der, med udsigt til at genindtage sin fordoms storhed og magt. Unionen kom som en lynreaktion på murens fald, oppe fra og ned.

Natos rolle havde været at holde kommunisterne ude, tyskerne nede og amerikanerne inde. Nu var man nødt til at binde tyskerne ind i det europæiske samarbejde, for at de ikke bare skulle gå deres egne veje.

EU's sociale standarder skulle følge med op som resultat af den positive integration, den parlamentaristiske beslutningsproces på overnationalt plan, hvor unionen skulle udvikle sig som politisk solidarisk enhed. Organisationer og interessegrupper skulle finde sammen i et netværk på europæisk plan, der kunne afbøde for nogle af de skævheder, der ville følge af den negative europæiske integration. Udtrykket spil-over-effekt henviser til markedsfilosofiens fjernelser af nationernes virkemidler, der må slå over i det positive politiske samarbejde, af nødvendighed, som nødvendig reaktion på dereguleringen, det negative.

Man beskrev således hele integrationsprocessen i EU som noget der primært ville komme randområderne til gode. De mere økonomisk tilbagestående lande troede også på medlemskabet som kilde til deres økonomiske velstand, imens at man i de nordiske lande, især i fagforeningskredse, talte om risikoen for social dumping.

Det har siden vist sig, at de velstillede regioner er blevet mere velstillet på bekostning af dem, der allerede stod dårligt. Landbrugspolitik-

ken og strukturfondene har ikke formået at afbøde på ulighederne. Og landbrugspolitikken har skabt økologisk og økonomisk ruin især i de allerede mest kapitalintensive landbrugsområder.

Europas fysiske grænser er blevet flyttet og de er blevet holdt ved lige, især udadtil.

EU er ikke blevet nogen militær magt af betydning.

Nationerne har også beholdt initiativet i udenrigspolitiske spørgsmål, og politisk såvel som økonomisk så er det stadig tyskerne, der har bukserne på.

De sociale og økonomiske konsekvenser af integrationen har langt fra været til randområdernes fordel eller til fordel for de mindre privilegerede i de bedre stillede regioner. Tværtimod så er uligheden vokset gigantisk, således at den monetære union står over for sin hidtil største krise i øjeblikket, simpelt hen fordi der næsten ikke er nogen af medlemsstaterne, der kan overholde konvergenskravene og fordi især er PIIGS-landene har svært ved overhovedet at leve op til deres låneaftaler, på grund af deres store gæld.

De kommercielle medier taler meget om den principielle lighed for loven, friheden, der nu også forvaltes delvis under europæisk overnational juridisk praksis. Men det handler mest om arbejdskraftens fri bevægelighed.

Konkurrencen er i overensstemmelse med den globale liberale trend ikke længere noget primært internt europæisk fænomen. Arbejdspladserne forsvinder hele tiden til fjernøsten. Arbejdskraften er i det hele taget ikke længere den begrænsende faktor i forhold til produktionens og forbrugets omfang. Der er rigeligt af arbejdskraft, lige meget hvor man befinder sig. Nu er det ressourcerne, livsrummet, mangelen på rent miljø, bevidstheden om at man er ved at smadre det globale klima med sin patetiske og fanatiske dyrkelse af økonomisk og materiel vækst for vækstens skyld, der definerer de virkelige problemer.

Nødvendigheden, tvangen, som den sættes op over for frihedsbegrebet, er ikke længere af ideologisk koldkrigsagtig karakter. Det handler ikke længere om forskellen mellem højre og venstre, dem og os. Det er

naturen med sine grænser, der har meldt sig. Den taler dog ikke et sprog, som koldkrigerne forstår. Den virker slet ikke inspirerende i den ideologisk politiske selvbeskrivelse. Derfor er det så svært for de sejrende ideologiske koldkrigere at indpasse udfordringen i deres kognitive performance, deres indre univers.

Det er således ikke dem, der holder sammen på verden, men verden der holder sammen på dem. De definerer deres problemer, men er problemet, fordi de kognitivt ikke kan forstå begrænsningerne for det meningsfulde i deres adfærd. De tilhører realiteten med deres patetiske realitetsprincipper, deres patetiske frihedsbegreber. De lever i fortiden imens de smadre deres egne naturlige mulighedsbetingelser, dvs. deres fremtid, ved hele tiden at løbe panden mod naturens grænser i jagten på den ubegrænsede økonomiske vækst, de ser for deres indre øjne. De skaber mangel med deres forsøg på at producere og forbruge sig ud af mangelen, og de kan ikke, uanset hvor meget de betaler bjørnen Lomborg for at sige det, løse den økonomisk væksts utilsigtede problemer med mere vækst. Løsningen, som de ser for sig, et maksimum af produktion og forbrug, er blevet problemet. De har sejret ad helvede til og er blevet deres eget største problem. Og det bliver ikke dem, der skriver det ned i historiebøgerne. De er taberne, og taberne har aldrig skrevet historien. Heller ikke selv om de tabte til sig selv, efter at have vundet over deres historiske ideologiske modsætning.

Verdenshavet er overfisket. EU gør hvad det kan for at smadre fiskeriet omkring Afrika og andre steder uden for de zoner, som tilhører unionen, og som allerede er overfisket. Man importerer råvarer og arbejdsintensive produkter fra 2. og 3. verdens lande for sin valuta, der er unionens primære aktiv. Der er kun få regioner inden for unionen, der stadig kan stå sig i konkurrencen med den fremadstormende kinesiske økonomi.

Bestræbelserne og snakken om at gøre sig uafhængig af fossile brændsler, atomkraft, m.m. hænger som tom snak i luften. Kampen om de sidste ressourcer viser, hvordan man prioriterer på bekostning af miljø og mere fundamentale former for nødvendighed, end dem der ligger i den kun sociale nødvendighed.

Det liberale marked har sejret ad helvede til, og alligevel [skriger de liberale markedsaktører på hjælp fra staten](#) igen og igen. Staten, som

var problemet, må komme markedet til hjælp hele tiden. Således kom det fra Den Danske Bank at man var nødt til at have staten til at fortsætte med at kautionere for op mod 196 milliarder kroner. Ellers havde man slet ikke råd til at forny sine kreditter, når bankpakke II udløber i det kommende år.

Portugal, Irland, Italien, [Grækenland](#) og Spanien tilhører kategorien af PIIGS-lande. Den internationale monetære fond overvejede i ugen der gik, om man fortsat kunne deltage i finansieringen af Grækenlands statsunderskud. Snakken går på, hvad der sker, hvis kreditorerne må vinke farvel til en stor del af sine aktiver, dem de har bundet i lån til den græske stat. Selv om det ikke koster noget at lave penge, så kan markedet meget hurtigt komme til at mangle likviditet, hvis først et, og så andre europæiske stater simpelt hen går i betalingsstandsning. Det er fuldstændigt uoverskueligt, hvilke [konsekvenser](#) det vil få, alene i økonomisk forstand.

Grænserne for det mulige vil ændre sig på måder, som man slet ikke taler om i den stort anlagte beskrivelse af Europa. Det passer ikke ind i ideologien.

Mvh. Steen
Odense d. 28-05-2011